

Arrest

nr. 188 041 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 31 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 28.09.2011, bijlage 13 dd 08.03.2017), ter kennis gegeven respectievelijk op, 07.10.2011 en op 30.03.2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 08.12.2008 een asielaanvraag ingediend. Daar betrokkene niet kwam opdagen op het asielinterview bij de DVZ werd betrokkene's asielprocedure afgesloten met afstand van een asielaanvraag op 29.05.2009.

Betrokkene heeft op 10.07.2009 opnieuw een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 29.09.2010. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 21.02.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 07.10.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 28.09.2011) geldig 7 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 30.11.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 01.10.2010. Deze beslissing is op 05.11.2010 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 03.08.2016 opnieuw een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 08.03.2017. Deze beslissing is op 30.03.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd

08.03.2017) geldig 30 dagen. Het tegen deze beslissingen ingediende beroep van betrokkene is niet schorsend. De omstandigheid dat de terugleiding naar Guinée wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Het feit dat betrokkene samenwoont met de heer B(...) Amadou Sara (°xxx1990) die de Belgische nationaliteit heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM.

Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in contact te blijven met de heer B(...).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. (...)."

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats of van de plaats waar zij werd aangetroffen, openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is dus niet ontvankelijk voor zover ze gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

2.3. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij kiest voor de Franse taal (*"faisant choix de la langue française"*). De Raad merkt op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

2.4. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les

Novelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). De bestreden beslissing is opgesteld in het Nederlands waardoor de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad dient te worden gehanteerd. De Raad merkt nog op dat ter terechtzitting het gebruik van de Nederlandse taal als proceduretaal niet betwist wordt.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van

de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 27, 39/2, 48/3, 48/4, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet alsook van de artikelen 6 en 9 van richtlijn 2013/32 /EG, van artikel 7 van richtlijn 2005/85/EG, van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM alsook van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (*“le principe général de bonne administration”*), *“du contradictoire”* en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens werpt verzoeker op dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker voert in wat kan beschouwd worden als vier middelonderdelen een lang betoog, doorspekt met theoretische uiteenzettingen, waarin in essentie wordt opgeworpen dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep van aard is en dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden zowel in het aspect van het gezinsleven als het privéleven en dat verwerende partij met betrekking tot het gezinsleven geen rekening heeft gehouden met het inreisverbod dat ze op dezelfde datum getroffen heeft. Verzoeker poneert dat de bestreden beslissing disproportioneel van aard is. Hij voert voorts aan dat hij niet gehoord werd alvorens de bestreden beslissing getroffen werd. In het kader van de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM werpt verzoeker op dat de verwerende partij geen onderzoek gevoerd heeft naar de actuele situatie in Guinée.

3.3.2.2. De bestreden beslissing vormt geen toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat de schending van deze bepalingen niet dienstig kan worden opgeworpen. Voorts leest de Raad in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop de artikelen 7, 27, 39/2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet alsook de in het middel aangehaalde artikelen van richtlijn 2013/32 /EG en van richtlijn 2005/85/EG werden geschonden. Dezelfde vaststelling geldt voor de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM. Voorts duidt verzoeker niet welk beginsel van behoorlijk bestuur hij precies geschonden acht door de bestreden beslissing en wat hij precies bedoelt met het opgeworpen *“du contradictoire”*. Het komt de Raad niet toe om in het raam van onderhavige

procedure te gaan gissen wat verzoeker precies bedoelt. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij voldaan heeft aan de formele motiveringsplicht. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.4. De aangevoerde manifeste appreciatiefout wordt bekeken samen met de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.2.6. Te dezen dient de Raad op te merken dat de verwerende partij maar rekening kan houden met de in voormelde bepaling opgesomde elementen voor zover er dergelijke elementen zijn. Verzoeker verwijt de verwerende partij dat ze geen rekening gehouden heeft met zijn gezondheidstoestand en meer bepaald met zijn capaciteit om te reizen, maar verzoeker verduidelijkt niet en toont evenmin in concreto aan met welke gezondheidstoestand hij kampt die de verwerende partij ertoe verplichtte om er mee rekening te houden. Verzoeker voert verder geen element aan inzake het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij diende rekening te houden.

3.3.2.7. Voorts merkt de Raad op dat de vaststelling in de bestreden beslissing *“Het feit dat betrokkene samenwoont met de heer B(...) Amadou Sara”* geen enkele steun vindt in een stuk in het administratief dossier. Ook uit de laatste aanvraag om verblijfsmachtiging die op 3 augustus 2016 door verzoeker werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat het argument van samenwonen met een Belgische partner werd aangevoerd, evenmin blijkt dit uit het verzoekschrift dat ter ondersteuning van het annulatieberoep werd ingediend tegen de beslissing van de verwerende partij die op 8 maart 2017 voormelde aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaarde en dat zich bevindt in het administratief dossier. Ter terechtzitting worden beide partijen hierover bevraagd. De verwerende partij stelt dat de vaststelling in de bestreden beslissing *“Het feit dat betrokkene samenwoont met de heer B(...) Amadou Sara”* “waarschijnlijk” voortvloeit uit een gehoor van verzoeker, maar ze kan dit niet concretiseren met een stuk en geeft toe dat dit niet blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij geeft dit laatste ter terechtzitting ook toe en stelt geen enkel element in dit verband te kunnen aanbrengen. Ook bij het verzoekschrift werd geen enkel stuk gevoegd waaruit blijkt dat verzoeker samenwoont met een Belgische onderdaan of waaruit blijkt dat hij met haar een relatie heeft. Dat dergelijks kan verwacht worden van verzoeker dringt zich des te meer op, gezien verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt en aanvoert dat hij een relatie heeft met *“sa petite amie”* met wie hij *“des projets d’avenir”* heeft. Gezien geen gezinsleven blijkt uit het

administratief dossier en het in eerste instantie aan verzoeker toekomt om bij een aangevoerde inbreuk op het gezinsleven, dit gezinsleven te concretiseren en aan te tonen, quod non in casu, kan verzoeker niet dienstig opwerpen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden doordat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM voor zover dit het gezinsleven beschermt kan dan ook niet weerhouden worden, noch de grief die verzoeker in verband met voormelde bepalingen ontwikkelt dat de verwerende partij bij haar beoordeling van zijn gezinsleven geen rekening houdt met het feit dat hij onderhevig is aan een inreisverbod voor twee jaar dat de verwerende partij getroffen heeft op dezelfde dag als de bestreden beslissing.

3.3.2.8. Voor wat betreft de aangevoegde schending van artikel 8 van het EVRM voor zover dit het privéleven beschermt, wijst de Raad op het volgende. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt echter vast dat verzoeker die banden niet verder concretiseert, duidt of aantoonst. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige illegaal verblijf hier te lande dat zich aandient als een fait accompli evenals het verderop in het verzoekschrift ontwikkelde element dat verzoeker zichzelf ziet als *“un homme effectivement jeune au point d’être devenu réellement adulte en Belgique, s’étant totalement investi dans son intégration en Belgique, laquelle est totalement réussie tant sur le plan sociale qu’ économique”*, op zich niet voldoende zijn om een schending van het privéleven aan te nemen. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet aan te tonen dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat de bestreden beslissing niet disproportioneel is met verzoekers privéleven. Door de overtuiging te zijn toegedaan dat dit wel degelijk het geval is en de bestreden beslissing disproportioneel te achten toont verzoeker geen schending aan van artikel 8 van het EVRM noch van het proportionaliteitsbeginsel. Evenmin wordt dit aangetoond door de theoretische beschouwingen die verzoeker uit in het licht van artikel 8 van het EVRM, temeer dat zij zijn toegespitst op artikel 8, tweede lid van het EVRM en dit situaties betreft van voortgezet verblijf wat niet verzoekers geval is.

3.3.2.9. De Raad merkt op dat het in casu niet wordt betwist dat de bestreden beslissing de toepassing van Unierecht betreft (de Terugkeerrichtlijn) en dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Hoewel verzoeker zich niet nuttig kan roepen op artikel 41 van het Handvest -waarvan hij in zijn betoog gewag maakt- dat immers uitsluitend gericht is tot de instellingen, organen en instanties van de Unie en niet tot de lidstaten (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), is het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wél van toepassing. Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

3.3.2.10. Verzoeker kan derhalve niet volstaan met te stellen dat hij niet op regelmatige wijze gehoord werd door de verwerende partij en door theoretische beschouwingen te uiten in dit verband. Hij brengt geen enkel element aan dat hij zou meegedeeld hebben mocht hij gehoord geweest zijn door de verwerende partij dat tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

3.3.2.11. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat verzoeker wederom heel wat theoretische beschouwingen uit in dit verband maar nergens concretiseert waarom hij een risico loopt op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker valt er blijkens zijn verzoekschrift over dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot een verwijzing naar de behandeling van vroegere asielaanvragen zonder een actualisatie van de situatie in Guinee met betrekking tot zijn persoonlijke problemen, maar verzoeker toont niet aan over welke persoonlijke problemen het dan wel gaat en toont evenmin aan dat er sprake is van een algemene situatie in Guinee waarbij hij de verwachting kon koesteren dat de verwerende partij bekend is met die situatie en daaromtrent ambtshalve diende de motiveren in de bestreden beslissing, dit in het licht van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.12. Vermits geen schending aangetoond wordt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM onontvankelijk is, blijkt geen schending van artikel 13 van het EVRM.

Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.2.13. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 4 tot en met 17 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Delegatiebesluit).

3.3.2.14. Verzoeker betoogt dat het past dat de auteur van de akte kan geïdentificeerd worden. Te dezen dient de Raad op te merken dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat attaché D.D.V. de beslissing getroffen heeft en dat deze de graad van attaché heeft. Verzoeker maakt gewag van het feit dat S.C. de auteur van de akte zou zijn, doch dit mist feitelijke grondslag. De Raad beschikt niet over elementen waaruit blijkt dat D.D.V. niet de graad van attaché zou hebben en verzoeker kan niet volstaan met op te werpen dat hij tevergeefs gezocht heeft naar een benoeming van S.C. -die zoals gesteld niet de auteur van de akte van is- als attaché of dat er bij gebrek aan een stuk van de verwerende partij waaruit blijkt dat de auteur van de akte daadwerkelijk benoemd werd tot attaché, ervan uit dient gegaan te worden dat de bestreden beslissing getroffen werd door een onbevoegd persoon. Indien op een akte de hoedanigheid van attaché figureert naast de naam van de auteur, is er een vermoeden dat de auteur een attaché is tenzij verzoeker concrete andersluidende gegevens aanbrengt of dergelijke gegevens blijken uit het administratief dossier, quod non. Uit artikel 8 van het voormeld Delegatiebesluit blijkt voorts dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen -wat een attaché doet- delegatie van bevoegdheid wordt verleend om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wat de rechtsgrond is van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 8 van het Delegatiebesluit blijkt dan ook niet en verzoeker toont ook niet in concreto aan op welke wijze voormelde bepaling geschonden werd door de bestreden beslissing. Dezelfde vaststelling geldt voor de resem andere bepalingen van het Delegatiebesluit waarvan verzoeker de schending opwerpt. Voorts voert verzoeker in zijn tweede middel nog een resem andere bepalingen en beginselen aan waarvan hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze ze geschonden werden door de bestreden beslissing. Al deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

Het tweede middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.2.15. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 14 van het IVBPR en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker in zijn ondersteunend betoog geen concrete uitleg verstrekt aangaande de wijze waarop de in het middel aangehaalde bepalingen geschonden werden door de bestreden beslissing, waardoor deze middelonderdelen niet ontvankelijk zijn. Waar verzoeker in zijn betoog opnieuw opwerpt dat er geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie en hierbij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM en van oordeel is dat de bestreden beslissing een stereotiepe motivering bevat, kan er verwezen worden naar de bespreking van voorgaande middelen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat verwerende partij voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie reeds gemotiveerd heeft in de voormelde recente beslissing van 8 maart 2017 waarbij ze de door verzoeker aangevoerde elementen in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis beoordeeld heeft, en verzoeker niet de verwachting kan koesteren dat de verwerende partij nogmaals uitgebreid over deze elementen motiveert in de bestreden beslissing.

Het derde middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.2.16. In wat kan beschouwd worden als een vierde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 19 en 20 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken).

Verzoeker verwijst naar artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat aangezien de asielpprocedure in het Frans is verlopen alsook de procedure die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingeleid, de bestreden beslissing ook in het Frans diende getroffen te worden. Volgens verzoeker volgt dit ook uit de artikelen 19 en 20 van de Taalwet Bestuurszaken.

3.3.2.17. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 19 en 20 van de Taalwet Bestuurszaken aangezien deze bepalingen verplichtingen bevatten voor plaatselijke diensten in Brussel-Hoofdstad, hoedanigheid die de verwerende partij niet heeft.

3.3.2.18. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Het onderzoek van de in de artikelen 50,50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2

De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50,50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3

Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing”.

3.3.2.19. De bestreden bijlage 13septies vormt niet een “daaropvolgende” beslissing tot verwijdering van het grondgebied zoals bedoeld in artikel 51/4, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ook al betreft de bestreden maatregel een bevel om het grondgebied te verlaten dat chronologisch getroffen wordt na afsluiting van de asielpprocedure die in het Frans is verlopen, is het niet een “daaropvolgende” beslissing tot verwijdering. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is blijkens het administratief dossier een maatregel die volgt op een interpellatie van de vreemdeling en een administratief verslag van controle. Het betreft dus een politiemaatregel die ambtshalve door de verwerende partij getroffen wordt op grond van de vaststelling dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft (cf. RvS 10 januari 2017, nr. 236.991). Ze is ook niet het gevolg van noch volgt ze direct op een verwerping van een aanvraag om verblijfsmachtiging die op grond van artikel 9bis werd ingediend door verzoeker, dit zoals bedoeld in artikel 51/4, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet

Het vierde middel is niet gegrond.

3.4. De vaststelling dat geen ernstig middel kan worden weerhouden volstaat om huidige vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA